

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 95/04-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. E. K., bytom B. zastúpenej advokátkou JUDr. V. D., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 91/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. E. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ing. E. K. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom B. zastúpená advokátkou JUDr. V. D. (ďalej len „advokátka“), B., podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 91/99 vo veci návrhu na určenie neplatnosti právneho úkonu a na splnenie povinnosti (priznania peňažného príspevku do výšky zákonom stanoveného minima).

Sťažovateľka tvrdí, že „...postupom okresného súdu... došlo z dôvodu neznalosti zákona sudcami tohto súdu k zbytočným a neodôvodneným prietahom v konaní...“.

Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva žiadala priznať jej finančné zadostučinenie v sume 100 000 Sk a náhradu trov jej právneho zastúpenia.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 32 S 2/2004 (predtým sp. zn. S 8/97, 6 Nc 343/97, 15 C 91/99) zistil ústavný súd nasledovný stav veci.

Návrhom zo 16. mája 1997 sa sťažovateľka, zastúpená advokátkou, domáhala proti odporcom č. 1 Okresnému úradu Bratislava III a č. 2 Krajskému úradu Bratislava určenia neplatnosti právneho úkonu a splnenia povinnosti (priznania peňažného príspevku do výšky zákonom stanoveného životného minima, pretože bola osamelou matkou bez trvalého príjmu).

Na výzvy okresného súdu (z 10. októbra 1997 a 28. júla 1998) doplnila sťažovateľka svoje podanie (21. novembra 1997) a upresnila žalobný petit (16. septembra 1998 – „Úprava žaloby podanej dňa 16. 5. 1997 – Žaloba o zaplatenie sumy 24 200 Sk s prísl.“ – proti odporcovi č. 1).

Okresný súd predvolal 25. mája 1999 sťažovateľku na informatívny výsluch stanovený na 14. jún 1999, ktorý bol na sťažovateľkinu žiadosť najprv preložený na 30. jún 1999 a následne na 6. september 1999. Na tomto informatívnom výsluchu sťažovateľka oznámila, že návrh proti odporcovi č. 2 berie späť a zároveň žiadala upresniť žalobný petit – súd určuje, že rozhodnutie odporcu č. 1 z 13. septembra 1996 o nepriznaní dávky sociálnej starostlivosti je neplatné a odporca č. 1 je povinný jej zaplatiť 24 200 Sk a trovy konania.

Okresný súd po vykonaní prípravných úkonov vytýčil pojednávanie najprv na 7. jún 2000 (vypočutí prítomní: sťažovateľka a jej právna zástupkyňa), následne na 13. september

2000, ktoré však pre zmenu rozvrhu práce a prerozdelenie agendy doterajšieho zákonného sudcu odročil na neurčito.

Na dopyt okresného súdu (28. septembra 2000), či sťažovateľka trvá na návrhu vo veci sp. zn. 15 C 91/99, keď konanie v obdobnej veci (sp. zn. 38 S 2/97 – žiadala preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporcu č. 1 v predmetnej veci) krajský súd uznesením zastavil, sťažovateľka uviedla, že krajský súd vo veci nekonal a zastavil konanie bez náležite zisteného skutkového stavu, a preto podala novú žalobu (č. k. 15 C 91/99) o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu proti odporcovi č. 1.

Na výzvu okresného súdu (4. marca 2002) sťažovateľka (22. marca 2002) špecifikovala žalovanú sumu a svoj právny návrh odôvodnila ustanoveniami zákona o životnom minime, súčasne za odporcu označila „*Slovenskú republiku – Okresný úrad Bratislava III.*“

Okresný súd 3. júla 2003 (po prerozdelení agendy z oddelenia sudkyne B. iným sudcom) predložil súdny spis sp. zn. 15 C 91/91 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako vecne a miestne príslušnému súdu (§ 246 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Krajský súd 22. augusta 2003 predložil (sp. zn. 1 S 164/03) predmetný spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) s nesúhlasom s postúpením mu veci, a to z nasledovných dôvodov:

„Z podkladov spisu v predmetnej veci vyplýva, že žalobkyňa svojou žalobou, podanou na Okresnom súde Bratislava III ešte dňa 16. 5. 1997, v jej konečnom upravenom znení, sa domáha určenia neplatnosti právneho úkonu a zároveň uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 24 200 Sk. Uvedenú sumu žiada zaplatiť ako doplatok do životného minima jej rodiny ako osamelej matky s nezaopatreným dieťaťom za čas od júla 1995 do decembra 1996.

Právnym úkonom určenia neplatnosti ktorého sa žalobkyňa domáha, je rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III, vo veci odboru sociálnych vecí zn. 3 Om 442/72 číslo spisu 96/00654 zo dňa 13. 9. 1996. Právna zástupkyňa v podaní na č. l. 81 v spise poukázala na skutočnosť, že o predmetnej žalobe prislúcha v zmysle § 80 O. s. p. konať a rozhodnúť Okresnému súdu Bratislava III, a to z dôvodu naliehavého právneho záujmu vysloviť neplatnosť rozhodnutia žalovaného. Zdôraznila, že okrem iného uvedeným rozhodnutím došlo aj k porušeniu Listiny základných ľudských práv a slobôd, keď žalobkyňa bola ponechaná ako osamelá matka s nezaopatreným dieťaťom bez finančných prostriedkov.

Z predloženého spisu je ďalej zrejmé, že žalobkyňa podala žalobu na Okresnom súde Bratislava III dňa 16. 5. 1997, t. j. potom, ako bolo dňa 11. 4. 1997 zastavené konanie na Krajskom súde v Bratislave a to uznesením č. k. 38 S 2/97-9, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 5. 1997.

V uvedenom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave na základe žaloby podanej dňa 3. 1. 1997 sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Bratislava III zn. 3 Om 442/72 číslo spisu 96/00654 zo dňa 13. 9. 1996. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že vzhľadom k tomu, že uvedené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je rozhodnutím správneho orgánu v prvom stupni, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok, ktorý aj žalobkyňa dňa 7. 10. 1996 na správnom orgáne podala, nie je napadnuté rozhodnutie právoplatné. Z týchto dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného v zmysle ust. § 247 ods. 2 O. s. p. nemôže byť predmetom preskúmania súdom.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa sa v predmetnej veci domáha v zmysle ust. § 80 O. s. p. z dôvodu naliehavého právneho záujmu určenia neplatnosti právneho úkonu, ktorým je rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, konanie o preskúmanie zákonnosti ktorého bolo horeuvedeným uznesením tunajšieho súdu právoplatne zastavené, pričom neuniklo pozornosti krajského súdu, že o späťvzatí žaloby voči žalovanému Krajskému úradu v Bratislave (viď zápisnica z pojednávania na č. l. 74 v spise) nebolo do t. č. rozhodnuté a zároveň sa domáha uloženia povinnosti žalovanému Slovenskej republike

– Okresnému úradu Bratislava III, odboru sociálnych vecí (označenie žalovaného bolo v konečnom znení upravené podaním z 21. 3. 2002 na č. l. 89 v spise) zaplatiť jej sumu 24 200 Sk.

Krajský súd v Bratislave nie je vecne príslušný na prejednanie predmetnej veci. “

NS SR uznesením č. k. Nds SŽ 20/03-102 z 30. novembra 2003 rozhodol, že „nesúhlas Krajského súdu v Bratislave s postúpením veci je dôvodný“, a to z nasledujúcich dôvodov:

„Postúpenie veci inému súdu prichádza do úvahy len vtedy, ak tento iný súd je vecne i miestne príslušný. Skúmaniu týchto podmienok však musí predchádzať skúmanie právomoci súdu. Vec, ktorá nepatrí do právomoci, nemožno postupovať, lebo niet súdu u ktorého by bola daná vecná a miestna príslušnosť, splnené podmienky konania.

Podľa § 7 ods. 1 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, družstevných, ako aj obdobných vzťahov (včítane podnikateľských a hospodárskych vzťahov), pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich oné orgány. “

Podľa názoru NS SR každý nárok „... musí súd skúmať samostatne z obsahu žaloby, zo skutočností, ktoré majú byť jej obsahom (§ 79 ods. 1 OSP) a pritom nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ktorú vykonal žalobca ani výberom súdu.

V nárokoch uplatnených (určenie neplatnosti rozhodnutia žalovaného o nepriznaní opakovaného sociálneho príspevku a uloženie povinnosti vyplatiť sumu 24 200 Sk ako peňažného príspevku za čas od júna 1995 do decembra 1996), žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava III, aj so zreteľom na úpravy, ktoré žalobkyňa vykonala priebežne (bez ingerencie súdu) nemožno vidieť vec, ktorá by patrila („do“) kategórie vymedzenej v citovanom ustanovení, teda do právomoci súdu.

Rozhodovanie o dávkach sociálneho zabezpečenia a v tom aj o priznaní finančných príspevkov pre občanov sociálne odkázaných, podľa zákona (zák. č. 543/1990 Zb. zák. č. 195/1998 Z. z.) patrilo aj patrí do kompetencie orgánov verejnej správy. Takto, okrem toho, že v žalobe žalobkyne nejde o vec tzv. súkromnej povahy vyplýva, (z občianskych pracovných vzťahov) („že“) ide výslovne o vec, o ktorej podľa zákona rozhodujú iné orgány, ako súdy.

Súdna ochrana subjektívnych práv účastníkov takýto (zrejme: „takýchto“) správnych konaní proti nesprávnym rozhodnutiam je zabezpečená cez preskúmanie zákonnosti rozhodnutí súdom podľa piatej časti OSP a to za podmienok tam stanovených.

Ak účastník nevyužije tento inštitút vôbec, alebo podá žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia oneskorene, po 2 mesiacoch od doručenia rozhodnutia (§ 250 b OSP), alebo proti rozhodnutiu, ktoré nie je preskúmateľné – (§ 247 ods. 2, 3 OSP) a takým je aj prvostupňové neprávoplatné rozhodnutie a pre tieto alebo iné vady bolo konanie súdom zastavené, nemá možnosť domôcť sa na súde plnenia, ktoré mu mohol podľa zákona priznať priamo len orgán verejnej správy. Ani pre prípad nevyužitia súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, zákon kompetenciu súdu, na priznanie takýchto nárokov totiž nezaložil.

Preto, ak sa žalobkyňa rozhodla ignorovať rozhodnutie Krajského úradu v Bratislave č. 372/96 – soc. zo dňa 20. 12. 1996 (odmietla ho prevziať 20. 1. 1997, čo sama potvrdila vid'. č. l. 35) a toto rozhodnutie v lehote 2 mesiacov od 20. 1. 1997 nenapadla žalobou, nedomáhala sa jeho zrušenia ako nezákonného, niet vecí, ktorú by mohol Okresný súd Bratislava III postúpiť Krajskému súdu v Bratislave na prejednanie a rozhodnutie ako súdu vec vecne príslušnému podľa § 246 ods. 1 OSP. Pri tomto možno poznamenať, že zo žaloby podanej žalobkyňou na Okresnom súde Bratislava III dňa 16. 5. 1997 nevyplýva, že by sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia Krajského úradu v Bratislave (jeho rozhodnutie vzťahujúce sa k veci, právoplatné dňa 20. 1. 1997) ani neoznačila a napokon žalobu proti tomuto správnenému orgánu vzala aj späť (č. l. 74).

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 104a ods. 3 OSP rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. “

Po vrátení súdneho spisu z NS SR (19. januára 2004) okresný súd prideliť veci novú sp. zn. 32 S 2/2004.

Okresný súd uznesením č. k. 32 S 2/04-110 z 12. marca 2004 konanie zastavil (uznesenie doručené účastníkom 6. a 7. apríla 2004), lebo „...nemohol žalobu vecne prejednať a musel konanie zastaviť, nakoľko predmetom žalobného návrhu bola činnosť, ktorej ochranu zákon nepriznáva, a s použitím analogickej aplikácie § 250d ods. 3 O. s. p. bola nasmerovaná proti rozhodnutiu správneho orgánu takým spôsobom, ktorý nemôže byť predmetom preskúmania súdom. Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z tohto právneho a skutkového základu:

Predmetom súdnej ochrany v civilnom konaní poskytovanej jednotlivcom prostredníctvom ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu (najmä č. I. 46) všeobecnými súdmi je zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj zabezpečiť výchovu na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb. Súdna ochrana sa vykonáva vo viacerých špecializovaných civilných agendách, kam sa doručená vec zaraďuje na základe vyhodnotenia charakteru účastníkov ako aj obsahu tvrdeného práva vrátane vyhodnotenia príslušného právneho vzťahu (relevantného právneho prostredia).

Súd musí vec, v ktorej sa žalobca, pôvodne účastník správneho konania, ktoré bolo završené vydaním individuálneho správneho aktu vo veci príslušným správnym orgánom, domáha určenia neplatnosti, ako v žalobe nepresne uvádza „právneho úkonu“, zaraďiť do správnej agendy, nakoľko z charakteru žalobcu a žalovaných v I. a II. rade, ako aj z ich vzájomných vzťahov opísaných žalobcom v žalobe zo dňa 16. 5. 1995, súdu jednoznačne vplýva, že jeho úlohou má byť preskúmanie oprávnenosti tvrdenia žalobcu o zákonnosti rozhodnutia žalovaných v I. a II. rade, čo je však podľa § 247 ods. 1 O. s. p. exkluzívnym predmetom správneho konania.

V prejednávanej veci, ktorej bola najskôr priradená sp. zn. 6 Nc 343/97, neskôr sp. zn. 15 C 91/99 a ešte neskôr pod sp. zn. 32 S 2/04 sledovala žalobkyňa vyslovenie neplatnosti právneho úkonu s odvolaním sa na ustanovenie § 80 O. s. p. a s odôvodnením nalievavého právneho záujmu (č. l. 81), konkrétne žiadala určiť neplatnosť rozhodnutí žalovaných v I. a II. rade bez ich konkrétneho označenia číslom konania, s kumuláciou na zaviazanie žalovaných v I. a II. rade povinnosťou konať určitým spôsobom – zaplatiť konkretizovanú sumu ako opakovaný peňažný príspevok v sume 24 000 Sk (č. l. 12b, 19, 24, 29, 81, 89). K žalobe dňa 5. 9. 1997 na výzvu súdu doložila právna zástupkyňa žalobkyne rozhodnutie žalovaného v I. rade so zn.: 3 Om 442/72 zo dňa 13. 9. 1996 (č. l. 6). Neskôr žalobkyňa upresnila svoju žalobu v tom duchu, že žalovaným je iba žalovaný v I. rade, tzn. Okresný úrad Bratislava III, a žaloba smeruje proti rozhodnutiu zn.: 3 Om 442/92 z 13. 9. 1996 (č. l. 55, 74 a 82).

Súd zo spisu zistil, že žalovaná sa dňa 19. júna 1995 obrátila na Okresný úrad Bratislava III so žiadosťou o priznanie dávky sociálnej starostlivosti, ktorá bola menovaným správnym orgánom dňa 13. 9. 1996 zamietnutá. Na odvolanie žalovanej Krajský úrad v Bratislave rozhodnutím č. 372/96 – soc. zo dňa 20. 12. 1996 uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol. Nakoľko žalobkyňa zaslané rozhodnutie odmietla prevziať, Krajský úrad v Bratislave rozhodnutie ku dňu odmietnutia ho postupom podľa § 24 ods. 3 zák. č. 71/1967 Zb. správoplatnil (č. l. 23).

Ďalej súd zo spisu zistil, že žalobkyňa sa v danej veci obrátila aj na Okresný súd Bratislava III, ktorý uznesením č. k. 6 Nc 159/96-22 zo dňa 23. 1. 1998 na základe späťvzatia návrhu konanie zastavil (č. l. 22), a na Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením č. k. 38 S 2/97-9 zo dňa 11. 4. 1997 konanie zastavil (č. l. 24). Nakoľko Krajský súd v Bratislave neumožnil žalobkyni podať odvolanie, riešila svoju procesnú situáciu podaním žaloby v konaní označenom ako 6 Nc 343/97.

Súd po zvážení hore uvedených dôvodov iba konštatuje, že hoci žaloba svojím charakterom spadá pod správne súdnictvo, nie je možné nazeráť na rozhodnutia správnych

orgánov ako na právne úkony. Teória práva rozhodnutia správnych orgánov, tzn. individuálne správne akty, nezaraďuje medzi právne skutočnosti, kam patrí právny úkon, ale naopak ide o akty aplikácie práva na konkrétnu situáciu určené konkrétnym jednotlivcom – adresátom. Z uvedeného dôvodu nie je možné, aby súd na napadnuté rozhodnutie Okresného úradu Bratislava III zn.: 3 Om 442/92 z 13. 9. 1996 nazeral ako na právny úkon a následne určil s odkazom na niektoré ustanovenie Občianskeho zákonníka, že tento právny úkon je neplatný.

Čo sa týka druhej požiadavky žalobkyne, súd konštatuje, že v ústave zakotvené trojdelenie štátnej moci medzi zákonodarnú, vládnu a súdnu moc nie je možné porušiť na základe žiadosti účastníka konania. Súd môže pri prieskume zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu toto napadnuté rozhodnutie alebo iba zrušiť alebo iba potvrdiť. V žiadnom prípade mu z jeho kasačnej právomoci nevyplýva oprávnenie tieto rozhodnutia meniť alebo ich nanovo vydať. Takisto súd nemôže správny orgán ako nositeľa suverénnej právomoci zaviazat' na vydanie určitého konkrétneho rozhodnutia.“

3. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

4. Ústavný súd prihliadajúc na vyššie citované právne závery všeobecných súdov konštatuje možnosť alternatívneho prístupu k posudzovaniu predmetnej veci, a to z dvoch východiskových pozícií. Jednak z predpokladu kvalifikovania žaloby ako požiadavky na vyslovenie neplatnosti „právneho úkonu“ a uloženie povinnosti na plnenie alebo z kvalifikovania žaloby ako žiadosti na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy. Pri posúdení oboch alternatív sú však závery ústavného súdu totožné (zjavná neopodstatnenosť sťažnosti).

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade okresného súdu, a označeným základným právom (na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov) nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedeného základného práva. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľka síce podala žalobu a okresný súd o nej vyše šesť rokov konal, hoci mu malo byť najneskôr v roku 1999 (po definitívnej úprave žaloby) známe, že konanie o nej nepatrí do okruhu problémov, ktorých riešením zákon poveril všeobecné súdy (resp. že konanie nie je možné z dôvodu neuplatnenia práva v zákonom stanovenej lehote).

Uplatnenie právnej ochrany na nesprávnom (nepríslušnom) štátnom orgáne, teda dožadovanie sa odstránenia stavu právnej neistoty tam, kde to nie je možné dosiahnuť, je postupom, ktorého dôsledkom je nemožnosť porušenia označeného základného práva vo veci konajúcim nepríslušným štátnym orgánom.

Uplatnenie práva, existencia ktorého je sporná („vyslovenie neplatnosti právneho úkonu“) na nepríslušnom štátnom orgáne, príp. dožadovanie sa práva po uplynutí zákonom stanovených lehôt („namietanie nezákonnosti individuálnych administratívnych aktov“) nemôže vyvolať právne dôsledky, ktorých nápravy sa sťažovateľka podaním sťažnosti na ústavnom súde dožadovala.

Skutočnosť, že okresný súd vo veci konal (hoc aj neprimerane dlhú dobu), nie je v posudzovanom prípade právne relevantným dôvodom na úspešné domáhanie sa vyslovenia porušenia označeného základného práva, t. j. na poskytnutie ústavnej ochrany sťažovateľke v predmetnej veci.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 144/03). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02). Ako to vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2003 (Nds SŽ 20/03-102), v danom prípade tomu tak nebolo.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala jeho priznania, nezaoberal. Z uvedeného dôvodu sa nezaoberal ani žiadosťou sťažovateľky o náhradu trov konania

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2004